

Zabudnuté ciele

Pavol Hammel

Bol som kameň, bol som vietor,
herec čo sa nepáčil.
Chvíľu nikto, chvíľu niekto,
čas mi azda prepáči.

Ešte predtým dávno sa ma všetci báli.
Teraz som cieľ behu, ktorý odvolali.
Čakám tu od rána s nádejou a nehou,
ale žiaden bežec do mňa nedobehol.

Bol som blesk a bol som hviezda,
oblok s krásnym výhľadom.
Bol som vrabec z toho hniezda, ktoré niekto vykradol.
Svojich vlastných túžob sme sa všetci báli,
skryme účet behov, čo sme odvolali.

Sám na seba čakám s nádejou a nehou,
ale ako zdá sa, zas som nedobehol.
Sám na seba čakám s nádejou a nehou,
ale ako zdá sa, zas som nedobehol.

Ten zvláštny smútok zabudnutých cieľov,
má v sebe asi každý z nás.
Ten zvláštny smútok zabudnutých cieľov,
po ktorých vravíš možno raz.

Bol som vták a bol som klietka,
občas som sa opíjal.
Ujsť pred sebou nikdy niet kam,
svoje ciele zabíjaš.
Opäť jeden z takých, ktoré odolali.
Žiadna veľká sláva iba taký malý.

S natiahnutou páskou, uzučkou a bielou,
sám na seba čakám v prázdne svojich cieľov.
S natiahnutou páskou, uzučkou a bielou,
sám na seba čakám v prázdne svojich cieľov.

Ten zvláštny smútok zabudnutých cieľov,
má v sebe asi každý z nás.
Ten zvláštny smútok zabudnutých cieľov,
o ktorých vravíš možno raz.